

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Дряново, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариета Спасова

при участието на секретаря Гергана Генева
като разгледа докладваното от Мариета Спасова Гражданско дело №
20224220100328 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид :

Предявени са първоначални обективно свързани искиове с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД.

Ищцата В. С. Р. чрез пълномощника си адвокат М. М. от АК - Пловдив основава исковата си претенция на обстоятелството, че е страна по договор за потребителски кредит № 2537583/ 17.03.2022г., сключен с „Кредисимо“ ЕАД. Съгласно договора трябвало да върне сумата по кредита от 2446,72 лв., при сума на получаване 2000 лв., ГПР 29,33 %, ГЛП 26 % и срок на кредита от 18 вноски.

Посочва, че съгласно чл. 4.1 от договора следвало да сключи договор за поръчителство с втория ответник „Ай тръст“ ЕООД с цел обезпечаване на сключения договор за кредит. Ищцата сключила договор за поръчителство с „Ай тръст“ ЕООД, с цел да бъде обезпечен сключеният договор за кредит, по силата на който договор следвало да заплати възнаграждение в размер на 1574,23 лева. Счита, че договорът за потребителски кредит, „Кредисимо“ ЕАД бил нищожен на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 11 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, а в условията на евентуалност, че клаузата на чл. 4.1 от договора била нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143 от ЗЗП и чл. 146 от ЗЗП. Договорът за поръчителство, сключен с „Ай тръст“ ЕООД също бил нищожен на основание чл.

26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143 от ЗЗП.

На първо място сключеният договор за потребителски кредит бил недействителен на специалните основания по чл. 22 от ЗПК. В него бил посочен годишен лихвен процент, но липсвали каквито и да е било условия за прилагането му. Липсвало изрично посочване дали лихвеният процент бил фиксиран за целия срок за кредита или бил променлив. Нарушението било още по съществено, доколкото нито в договора, нито в погасителния план имало отбелязване какъв бил общият размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, както и таксата гаранция, за да можело да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговарял на действително прилаганият от заемодателя. Погасителният план не отговарял на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, като в него липсва задължителната информация по ЗПК. Претендираната сума по договора за потребителски кредит и договора за поръчителство не била индивидуализирана по никакъв начин, не ставало ясно каква част от нея била главница, каква част лихва и каква част такса гарант, както и дали не се съдържала в нея и друга сума. В договора за потребителски кредит била посочена само абсолютна стойност на ГПР. Липсвало ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита. Доколкото била предвидена дължимостта на възнаграждение за поръчителство, не ставало ясно, дали същото било включено в ГПР, изобщо нямало никаква информация, какво точно било включено в процента на ГПР, дали била само лихвата, дали била лихва и други разходи, който следвало да бъдат подробно описани. От изложеното не можело да се направи еднозначен извод, че разходите били включени при формиране на ГПР, нито че същите били изключени.

Наред с това посочената годишна лихва в договор за паричен заем не било ясно как точно се съдържала и как била изчислена по отношение на общия ГПР. По този начин потребителят бил поставен в невъзможност да разбере какъв реално бил процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт. За да бъде спазена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, следвало в договора да бъде посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения паричен заем представлявал ГПР, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които заемателят щял направи и които били отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на заемателя в положение, за да разбере действителният размер на ГПР, да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по паричния заем, невяклучена в ГПР, противоречало на изискването за яснота, въведено в чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

На следващо място с оглед разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК и §1, т. 1 от ЗПК заплащането на сумата по договора за поръчителство следвало да бъде разглеждано като елемент от общия разход по кредита за потребителя, тъй като то било пряко свързано с договора за потребителския кредит, известно било на кредитора и се заплащало от потребителя. Налице било заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като с уговорките за заплащане на допълнителни разходи по договора за поръчителство се нарушавало изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС № 426/ 2014г. При извършена справка в Търговския регистър по партидата на ответните страни се установило, че същите били свързани лица, а именно, едноличен собственик на капитала на "АЙ Тръст" ЕООД било "Кредисимо" АД. Печалбата на "АЙ Тръст" ЕООД от извършената от него търговска дейност като поръчител, се разпределяла в полза на едноличния собственик "Кредисимо" АД. Поради което заключава, че със сключване на договора за поръчителство се целяло да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, като в договора за поръчителство се уговоряло възнаграждение, което в последствие щяло бъде разпределено като печалба на "Кредисимо" АД. С договора за поръчителство не се целяло реално обезпечаване на договора за кредит, сключен с "Кредисимо" АД, доколкото плащайки задължението на потребителя в полза на "Кредисимо" АД, кредиторът плащал вземането си сам на себе си. Със сключването на договор за поръчителство се целяло едно допълнително оскъпяване на договора за кредит, допълнително възнаграждение на кредитодателя, което било уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ЗПК, което от своя страна водело до недействителност на договора за кредит и договора за поръчителство. В тази насока посочва съдебна практика.

Наред с това посочения в кредитния договор размер на ГПР, който не бил реално прилаганият в отношенията между страните, представлявал заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗЗП. С преюдициално заключение по дело С-453/10 било прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР, представлявало един от елементите, на които можело да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. ЗЗП.

Съгласно чл. 26, ал. 4 от ЗЗД нищожността на отделни части не влечала нищожност на договора, когато те били заместени по право от повелителните правила на закона или когато можело да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. В случая не била налице нито една от тези две хипотези -нищожната клауза на процесния договор за потребителски

кредит относно определянето на ГПР да бъде заместена по право от повелителни норми на закона, или че договорът за потребителски кредит би бил сключен и ако в него не била включена клаузата, определяща ГПР, тъй като ГПР бил въведен като изрично изискване в чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. В случая не била приложима нормата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД и нищожността на посочената по-горе клауза на процесния договор обуславяла недействителността на целия договор. В случая следвало да бъде взета предвид и разпоредбата на чл. 22 ЗПК, която била приложима за процесното договорно правоотношение. Въз основа на горното договорът за потребителски кредит следвало да се прогласи за недействителен. Посочва съдебна практика.

В условията на евентуалност счита, че клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора за потребителски кредит, въз основа на която бил сключен договор за гаранция/поръчителство била нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, чл. 143, ал. 1 и чл. 146 от ЗЗП. Сключването на договор за поръчителство било въздигнато в условие за отпускането на кредита, което ако не било осъществено, нямало да бъде отпуснат последния. Посочената клауза, водела до нееквИ.лентност на насрещните престации. Накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД било налице, когато се нарушавал правен принцип, който можел и да не е законодателно изрично формулиран, но спазването му било проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. ТакИ. били принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения и на предотвратяването на несправедливото облагодетелстване на някоя от страните, за сметка на другата. За да се приемело, че била налице нищожност, било необходимо да се установи значителна липса на еквИ.лентност на насрещните престации или вземането на едната страна да бъде в размер, който чувствително надвишавал насрещната престация, като това несъответствие целяло обогатяване, а не само възмездяване, какъвто бил настоящият случай. С оглед тази конкретна преценка се правел извод, че клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора за кредит била нищожна, доколкото с нея се задължавала ищцата да сключи договор за поръчителство, чието възнаграждение било в размер на 100% от отпусната сума и клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора за кредит противоречала на добрите нрави.

Наред с това, клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора за кредит била нищожна като неравноправна по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. Същата била във вреда на потребителя и не отговаряла на изискванията за добросъвестност и водела до неравновесие в правата на страните, като по този начин били в ущърб на ищцата като потребител (чл. 143, ал. 1 ЗЗП). Посочените по-горе клаузи не били формулирани по ясен и недвусмислен начин (чл. 147, ал. 1 ЗЗП) и разглеждани сами или в съвкупност с договора за гаранция /поръчителство/ не позволявали на

потребителя да прецени икономическите последици от сключване на договора - чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП.

На следващо място клаузата на чл. 4, ал. 1 от договора за кредит била нищожна на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП. Клаузата не се явявала индивидуално уговорена по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП. Видно от самия договор за кредит по безспорен начин се установявало, че клаузата била част от едни стандартни и бланкетни, отнапред изготвени условия на договора и кредитополучателите нямали възможност да влияят върху съдържанието им към момента на сключване на договора. В този смисъл ДиректИ. 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

По отношение на втория установителен иск счита, че сключеният договор за поръчителство от 17.03.2022г. с „Ай тръст“ ЕООД бил нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143 от ЗЗП. В правната доктрина и съдебна практика безспорно се приемало, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД било налице именно, когато се нарушавал правен принцип било той изрично формулиран, или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. В този смисъл решение № 4/2009г. по търг. дело № 395/2008г., решение № 1270/ 2009г. по гр. дело № 5093/ 2007г., определение № 877 по търг. дело № 662/ 2012г. и др. Такъв основен принцип била добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, била да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като ставало дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която бил прокаран този принцип била чл. 289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намирали приложение – чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от ЗЗД. Според задължителната практика на ВКС преценката дали бил нарушен някой от посочените основни правни принципи се правела от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните водело до накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД. Поради накърняването на принципа на „добри нрави“ по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД се достигало до значителна нееквИ.лентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупоставяне на интересите на ищцата с цел извличане на собствена изгода на кредитора. Когато била налице явна нееквИ.лентност между предоставената услуга и уговорената цена, се нарушавал принципът на добросъвестност при участие в облигационните отношения. В настоящият случай, такава нееквИ.лентност между престациите била налице, тъй като сумата, която се претендирала била в размер на 1574,23 лева и съставлявала допълнителна сума, която била в размер на над 80% от сумата на отпуснатия кредит от 2000 лева. Отделно от това сумата от 1574,23 лева се

заплащала без кредитополучателят да получавал нищо насреща, напротив същият бил принуден да сключи договор за предоставяне на поръчителство и то с предварително избрано от заемателя дружество, за да му бъде отпуснат кредит. Т. е. чрез договора за предоставяне на поръчителство се стигало единствено и само до увеличаване на дължимата сума с над 80%, без каквато и да било насрещна престация.

На следващо място договорът за поръчителство бил нищожен поради това, че се стигало до нарушаване на нормативно предвидения размер на ГПР и заобикаляне на закона на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Възнаграждението, което следвало да се заплати, в размер на 1574,23 лв. следвало да бъде отразено в определения ГПР. Уговореното възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство по своята същност представлявало разход по кредита, който бил известен и следвало да бъде включен в ГПР.

При извършена справка в Търговския регистър по партидата на ответните страни се установило, че същите били свързани лица, а именно, едноличен собственик на капитала на "АЙ Тръст" ЕООД било "Кредисимо" АД. Печалбата на "Ай Тръст" ЕООД от извършената от него търговска дейност като поръчител, се разпределяла в полза на едноличния собственик "Кредисимо" АД. Поради което заключава, че със сключване на договора за поръчителство се целяло да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, като в договора за поръчителство се уговоряло възнаграждение, което в последствие щяло бъде разпределено като печалба на "Кредисимо" АД. С договора за поръчителство не се целяло реално обезпечаване на договора за кредит, сключен с "Кредисимо" АД, доколкото плащайки задължението на потребителя в полза на "Кредисимо" АД, кредиторът плащал вземането си сам на себе си. Със сключването на договор за поръчителство се целяло едно допълнително оскъпяване на договора за кредит, допълнително възнаграждение на кредитодателя, което било уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ЗПК, което от своя страна водело до недействителност на договора за кредит и договора за поръчителство.

На последно място счита, че договорът за поръчителство бил недействителен на основание чл. 143, ал. 1 и ал. 2, т. 19 от ЗЗП. Същият бил във вреда на потребителя и не отговарял на изискванията за добросъвестност и справедливост и водел до неравновесие в правата на страните, като по този начин бил в ущърб на ищцата като потребител (чл. 143, ал. 1 ЗЗП). Посоченият договор не бил разбираем и не позволявал на потребителя да прецени икономическите последици от сключване на договора - чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП.

Моли съда да приеме, че договор за потребителски кредит №

2537583/17.03.2022г., сключен с „Кредисимо“ ЕАД, е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 11 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, а в условията на евентуалност, че клаузата на чл. 4.1 от договор за потребителски кредит № 2537583/ 17.03.2022г. е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143 от ЗЗП и чл. 146 от ЗЗП, както и че договор за поръчителство от 17.03.2022г., сключен с „Ай тръст“ ЕООД е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143 от ЗЗП. Претендира разноски.

В срока и по реда на чл. 131 ГПК е депозиран отговор от ответника „Ай тръст“ ЕООД. В същия се оспорват предявените от ищеца искове за прогласяване на нищожността на договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 г. Не оспорва сключването на договора за потребителски кредит между ищеца, като кредитополучател, и „Кредисимо“ ЕАД, като кредитодател, за сумата от 2000 лв., при лихвен процент по кредита в размер на 26 % и годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 29,33 %. Съгласно договора за потребителски кредит, ищецът се задължил да върне сумата по кредита на 18 месечни вноски. Не твърди в договора за потребителски кредит да било налице основание за плащане на суми на дружеството „Ай Тръст“ ЕООД. Твърди, че между ищеца и „Ай Тръст“ ЕООД бил сключен договор за предоставяне на поръчителство от 17.03.2022 г., но силата на който дружеството се задължило да поеме солидарно с ищеца дълга му към Кредисимо такъв, какъвто бил уговорен от него по договора за потребителски кредит.

За предоставяне на услугите по договора за предоставяне поръчителство Ай Тръст и ищецът уговорили дължимата от него престация — месечно възнаграждение съгласно Приложение № 1, раздел II, т. 1 за периода на действие на договора за потребителски кредит. Това бил периодът, в който Ай Тръст предоставяло уговорените услуги. Съответно, при отказ от договора за потребителски кредит в 14-дневен срок от сключването му, респективно при предсрочно погасяване на задължението по кредитното правоотношение с Кредисимо, ищецът не дължал възнаграждение на Ай Тръст за периода, в който не се предоставяли уговорените услуги. Ищецът имал възможност да се запознае предварително и сключил договора за предоставяне на поръчителство посредством размяна на електронни волеизявления, съгласно изискванията на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. Подписването на договора било извършено чрез използването на индивидуално генерирания шестцифрен код за достъп. Кодът бил получен от ищеца посредством кратко текстово съобщение на посочения от него мобилен номер и служел за попълване и подписване на договора за предоставяне на поръчителство.

Ищецът имал възможност да избере необезпечен кредит или да предостави банкова гаранция. За него не било задължително да избере сключването на договор с дружество — гарант, което изрично било посочено в Общите условия към договора за потребителски кредит. Ищецът сам манифестира воля към сключване на договор с дружеството посредством попълване на полето за гарантиране на договора за кредит, отключване на изпратените ѝ по e-mail документи чрез въвеждане на ЕГН в полето за парола и в последствие — чрез въвеждане на предоставения код за подпис. Оспорва предявения от ищеца иск за прогласяване на нищожност на договор за потребителски кредит и оспорва твърдението на ищеца за нищожност на договора за поръчителство. В тази връзка счита за неоснователно и релевираното в исковата молба твърдение, че уговореното възнаграждение по услуги по договора за предоставяне на поръчителство следвало да бъде включено от Кредисимо в ГПР като разход по кредита. Липсвало нарушение и на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. Неоснователно било и твърдението на ищеца, че невключването на възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство било заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗЗП.

Съгласно Общите условия на Кредисимо, кандидатстващите за кредит клиенти сами избирали дали да кандидатстват за обезпечен кредит, или за кредит без обезпечение. Наред с това дружеството предоставяло възможност на клиентите да избират между различни видове обезпечение. Предоставянето на обезпечение не било задължително условие за сключване на договор за кредит и за кредитополучателя нямало санкция (неустойка или по-голям приложим размер на лихва), ако изберял необезпечен кредит. Обезпечените и необезпечените кредити не се отпусkali по различен начин, не били два отделни кредитни продукта, а представлявали индивидуално договорени клаузи, които не били пряко свързани с размера на отпускания кредит и условията му за погасяване. Ето защо твърди, че отпускането на договор за кредит не било обвързано със задължително сключване на договор за поръчителство. Сключването на последния било възможност, а не задължително условие. Услугата на Ай Тръст не била задължителна за сключване на договора за потребителски кредит, нито била разход, пряко свързан със сключването му по смисъла на § 1 от Допълнителни разпоредби на ЗПК. Още повече, че сключеният между ищеца и Ай Тръст договор не бил договор за поръчителство по смисъла на чл. 138 ЗЗД, а бил договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и следващите от ЗЗД и уговореното по него възнаграждение не попадало в обхвата на общия разход по кредита. Посочва решение № 1022/ 28.06.1999 г. по гр. дело № 252/1999г., V гр. отделение, ВКС и установената трайна практика на районните съдилища: решение № 642/ 30.09.2016г. на Районен съд Велико Търново по гр. дело № 1579/2016г., решение

№ 1504/ 19.04.2019 г. на Районен съд Пловдив по гр. дело № 8310/ 2018г. и решение № 582/ 23.04.2019г. на Районен съд Велико Търново.

В настоящия случай договорът за предоставяне на поръчителство бил сключен между ищеца и „Ай Тръст" ЕООД и представлявал валидно сключен договор за поръчка по чл. 280 ЗЗД, по силата на който „Ай Тръст" ЕООД се задължавало да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия, а именно да отговаря пред „Кредисимо" ЕЛД солидарно с ищеца за изпълнението на всички задължения на ищеца по договора за потребителски кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията й. Още повече вземането за възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство възниквало в полза на „Ай Тръст" ЕООД, а не в полза на кредитодателя Кредисимо. Дружеството „Кредисимо" ЕАД не било страна по договора между ищеца и „Ай Тръст" ЕООД Дружеството „Ай Тръст" ЕООД извършвало престацията на услугите по договора за предоставяне на поръчителство. Ето защо и доводите на ищеца, че уговарянето на възнаграждение по договор, различен от договора за кредит и с юридическо лице, различно от дружеството -заемател прикрило действителния размер на ГПР на договора за потребителски кредит с Кредисимо и следвало да бъде включено в ГПР били неоснователни. Допълнителен аргумент в тази насока било обстоятелството, че договорът за кредит бил сключен преди длъжникът да сключи договор за поръчителство с различно от кредитора лице. Ето защо за надлежното спазване на изискванията на чл. 19 ЗПК включването в ГПР на разходите по договора за предоставяне на поръчителство не само не било необходимо, по било и обективно невъзможно към момента на сключване на договора за кредит.

Не споделят изложените доводи, че ищецът бил по някакъв начин въведен в заблуждение относно параметрите на сключения от него договор с „Кредисимо" ЕАД. На ищеца била предоставена предварително възможност да се запознае с договора за потребителски кредит и приложението към него, в които били посочени дължимите от ищеца на „Кредисимо" ЕАД суми — заявеният размер на главницата, размерът на възнаградителната лихва при заявения период на погасяване, а именно 24 равни месечни вноски и общ размер на всички плащания. Договорът и приложението към него съдържали действителните уговорки между „Кредисимо" ЕАД и ищеца, уговорени и описани, съгласно законовите изисквания. Съгласно тях общият размер на кредита (главница, лихви и разходи по кредита) бил в размер на 2446,72 лв. при спазване на договореното изплащане от 18 месеца, който размер не бил прекомерен, не противоречал на закона и на добрите нрави. Сключеният от ищеца договор за предоставяне на поръчителство бил съвсем отделен договор, сключен от него с дружеството „Ай Тръст" ЕООД и при параметри, уговорени от ищеца и дружеството „Ай Тръст" ЕООД.

Дружеството „Кредисимо“ ЕАД не било страна по този договор и не било поставяло сключването му като условие за сключване на договора за кредит. Ищецът сам попълнил формуляра с означение, че ще гарантира договора си за кредит и в следствие сам сключил договора с дружеството. Цялостното поведение на ищеца по попълване и последващо потвърждаване на извършените действия сочело на намерение за сключване на облигационна връзка.

Липсвало твърдяното нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. Налице бил погасителен план по договора за потребителски кредит, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, видно от приложеното по делото копие. Разпоредбите на ЗПК били неприложими за договора за предоставяне на поръчителство, тъй като същият представлявал договор за поръчка по чл. 280 ЗЗД. Възнаграждението за услугата на Ай Тръст било самостоятелно вземане, като същото не увеличавало размера на главницата по кредита („главния дълг“) и не следвало да бъде включвано в погасителния план към договора за потребителски кредит.

Не било налице и нарушение на чл. 143, ал. 1 и ал. 2, т.19 от ЗЗП. Същите били бланкетно цитирани от ищеца без аргументация. В процесния договор не се съдържащи уговорки във вреда на потребителя, които не отговаряли на изискването за добросъвестност и водели до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя съгласно чл. 143, ал. 1 от ЗЗП. При преценката за наличие на неравноправни клаузи съществувало ограничение съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП и не включвало определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която щяла бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора били ясни и разбираеми, което било и пряко свързано с изискването на чл. 147 ЗЗП за съставянето на клаузите по ясен и недвусмислен начин. Процесният договор за предоставяне на поръчителство съдържал именно такИ. ясни и разбираеми клаузи, видно от договорните условия. С оглед горното, също не можело да се приеме, че имало нарушение на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

Предметът на договора за предоставяне на поръчителство не бил невъзможен по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД с оглед наличието на сключен валиден договор за кредит между ищеца и „Кредисимо“ ЕЛД и изпълнение на поетото задължение за сключване на договор за поръчителство между „Ай тръст“ ЕООД и „Кредисимо“ КАЛ, с който „Ай тръст“ ЕООД отговарял пред „Кредисимо“ ЕАД солидарно с ищеца за изпълнението на всички задължения на

ищеца по договора за потребителски кредит. Договорът за предоставяне на поръчителство не заобикалял закона и по-конкретно твърдяната разпоредба на чл. 19, ал. 3 от ЗПК, т.к. ищцата имала избор дали да предостави обезпечение и какво да бъде то — банкова гаранция или поръчителство от одобрено юридическо лице. Не следвало да бъдат споделени твърденията на ищцовата страна за нищожност на договора за поръчителство. Наведените доводи за липса на насрещна престация по сключения договор между ищеца и „Ай Тръст“ ЕООД били несъстоятелни, предвид наличието на задължаване от страна на „Ай Тръст“ ЕООД в качеството си на поръчител спрямо „Кредисимо“ ЕАД като кредитор на ищеца за изпълнение на нейното задължение по процесния договор за кредит. С това „Ай Тръст“ ЕООД изпълнило своето договорно задължение. Съгласно чл. 29 и сл. от ЗПК ищецът имал възможност в 14-дневен срок от сключване на договора за потребителски кредит да се откаже от него без да дължи обезщетение или неустойка, нито да посочва причина за отказа. При отказ от договора за потребителски кредит, респективно при предсрочно погасяване на задължението по кредитното правоотношение с Кредисимо, ищецът не дължал възнаграждение на Ай Тръст за периода, в който не се предоставели уговорените услуги. Ищецът не се възползвал от това право, а напротив- усвоил заемната сума от Кредисимо.

Наличието на свързаност между „Кредисимо“ ЕАД и „Ай Тръст“ ЕООД не водело до скрито оскъпяване на кредита. В действителност, Кредисимо бил едноличен собственик на капитала на Ай Тръст, но Ай Тръст било отделно юридическо лице със собствена правосубектност. Нямало пречка едно юридическо лице да бъде едноличен собственик на капитала на друго юридическо лице. Също така, от приложените договори, безспорно се установявало, че били налице три отделни лица със собствена правосубектност, като отношенията между заявител и длъжник, длъжник и кредитор и кредитор и поръчител били регламентирани в отделни договори, съответно договор за предоставяне на поръчителство, договор за кредит и договор за поръчителство. Също така, Ай Тръст извършвало дейност съгласно предмета си на дейност, а именно предоставяло финансова услуга като извършвало гаранционни сделки срещу заплащане, за което било вписано в Регистъра по чл. 3а ЗКИ, воден от БНБ.

Моли съда да отхвърли като неоснователен и недоказан предявения от ищеца иск за прогласяване за нищожността на договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 г., сключен между ищеца, като кредитополучател, и „Кредисимо“ ЕАД, като кредитодател, както и иска в условията на евентуалност за прогласяване на нищожност на клаузата на чл. 4.1. от договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 г. Моли да отхвърли като неоснователен и недоказан предявения от ищеца иск за прогласяване на нищожността на сключения на 17.03.2022 г. договор за предоставяне на поръчителство на задълженията по

договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 г. Претендира разноски.

В дадения срок е депозиран отговор от втория ответник „Кредисимо“ ЕАД, в който се посочва, че не оспорват сключването на договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022г. между ищеца, като кредитополучател, и „Кредисимо“ ЕАД (Кредисимо), като кредитодател, за сумата от 2000 лв., при лихвен процент по кредита в размер (ГЛП) 26 % и годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 29,33 %. Ищецът се задължил да върне сумата по кредита на 18 месечни вноски, като извърши плащания на „Кредисимо“ ЕАД в общ размер на 2446,72 лева за предоставен му кредит в размер на 2000 лв. Оспорват наведените от ищеца доводи за недействителност на договора на основание чл. 22 от ЗПК поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9, 10 и 11, както и чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Не споделят наведените в исковата молба доводи за нарушаване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК - кредиторът да включи в договорното съдържание условията за прилагане на лихвения процент. С преддоговорната информация до знанието на ищецът ясно било доведено съдържанието на всяка една от клаузите на договора за потребителски кредит както като процентно съдържание от главницата по кредита, така и като парични суми. Оспорват и твърденията на ищеца относно нарушение от страна на дружеството на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. В т. 10 от Приложение № 1 към договора за кредит бил инкорпориран погасителен план, съдържащ броя на вноските, датите на плащане на погасителните вноски (падежите), компонентите на погасителната вноска (главница и лихва), както и общия размер на месечната вноска. Ищецът твърди, че не било посочено в какъв размер била таксата, която дължи кредитополучателят, като съгласно сключения договор за кредит кредитополучателят не дължал такси. Твърдят, че погасителният план имал изискуемото се по закон съдържание, с посочени брой на погасителни вноски, размер на всяка една от тях, от какви компоненти била съставена – части от главницата и от договорната лихва, но дори да нямало изготвен и приложен погасителен план, това не водело до недействителност на договора на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. По въпроса за погасителния план следва да се отбележи и това, че той не представлява задължителен атрибут от договора за потребителски кредит и неговото наличие не е задължително в каквато връзка са и постановките по решение на Съда на Европейския съюз от 09.11.2016г. по отправено преюдициално запитване по дело C-42/15 , Home Credit Slovakia a. s. срещу Klara Viroova, съгласно което чл.10, параграф 2,букви „з“ и „и“ от ДиректИ. 2008/48 на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на ДиректИ. 87/102/ ЕИО на Съвета, следвало да се тълкува в смисъл, че срочният договор за кредит,

предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябвало да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска била предназначена за погасяването на тази главница и че тези разпоредби, тълкувани във връзка с чл. 22 параграф 1 от тази Директива, не допусkali държавата- членка да предвижда такова изискване в националната си правна уредба. На още по-голямо основание, не следвало да има изискване за уточняване каква част от съответната вноска била предназначена за погасяване на възнаградителната лихва и на другите разходи. Още повече, че се касаело за фиксиран лихвен процент, важим за целия период на действие на договора, и се касаело за постоянна и непроменлива компонента. Размерът на възнаградителната лихва бил установим чрез елементарни математически пресмятания, доколкото месечната погасителна вноска се състояла само и единствено от два параметъра – главница и договорна лихва. Нямало допуснато нарушение по чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, доколкото изискването за погасителен план не било задължително според Директивата и посоченото съдебно решение на СЕС по отправеното преюдициално запитване, като било без значение от какви компоненти е съставен този погасителен план. В случая тези компоненти били известни по основание и по размер. В тази връзка пряко приложение намирала Директивата и тълкуването на нормите, свързани с погасителния план, дадени в цитираното решение на СЕС /трети състав/ от 09.11.2016г. по дело №С-42/15. Липсата на такава информация за погасителния план и компонентите му не било основание за обявяване на договора за потребителски кредит за недействителен. Следователно не било налице нарушение по т. 11 от ал. 1 на чл. 11 от ЗПК. В този смисъл решение № 2437358/ 30.08.2021г. на Окръжен съд Пазарджик по въззивно гр. дело №730/2020г.

Оспорват и наведените от ищеца доводи за нищожност на договора поради неспазване на изискванията на чл. 11, т. 10 от ЗПК. Не споделят и изложените доводи, че сключването на договор за предоставяне на поръчителство било изискване за сключване договора за кредит и че в тази връзка клаузите му трябвало да бъдат включени в ГПР. Сключването на договор с поръчител било избор на потребителя и било предвидено като възможност, а не задължение, в приложимите общи условия. При подаване на заявлението за кредит по електронен път кредитоискателят имал възможностите а) да избере необезпечен кредит, б) да предостави банкова гаранция или в) да обезпечи изпълнението на задълженията си по договора между нея и кредитора „Кредисимо“ ЕАД, като осигури поръчителство от трето одобрено юридическо лице. Изборът на физическото лице/кредитоискателя се отразявал в заявлението за кредит - в т.ч. желан размер на кредит, вид кредитен продукт, условия за ползване (дали ще е обезпечен или необезпечен), начин на усвояване и т.н. Общите условия за

предоставяне на кредити на „Кредисимо“ ЕАД (раздел III, т. 12) изрично отразявали, че клиентът може (т.е. има избор) дали да предостави или да не предостави обезпечение. Предоставянето на обезпечение не било задължително условие за сключване на договор за кредит и за кредитополучателя нямало санкция (неустойка или по-голям приложим размер на лихва), ако изберял необезпечен кредит. Обезпечените и необезпечените кредити не се отпусkali по различен начин, не били два отделни кредитни продукта, а представлявали индивидуално договорени клаузи, които не били пряко свързани с размера на отпускания кредит и условията му за погасяване. Ето защо твърдят, че отпускането на договор за кредит не било обвързано със задължително сключване на договор за поръчителство. Сключването на последния било възможност, а не задължително условие. Допълнителен аргумент в тази насока било обстоятелството, че договорът за кредит бил сключен преди ищецът да сключи договор за поръчителство с различно от кредитора лице. Ето защо за надлежното спазване на изискванията на чл. 19 ЗПК включването в ГПР на разходите по договора за предоставяне на поръчителство не само не било необходимо, но било и обективно невъзможно към момента на сключване на договора за кредит. При сключването на договора за кредит за дружеството не била налице нито яснота дали ищецът действително ще сключи договор за предоставяне на поръчителство, нито при какви финансови параметри.

Наред с това не споделят изложените доводи, че ищецът по някакъв начин бил въведен в заблуждение относно параметрите на сключения от него договор с Кредисимо. На ищеца била предоставена предварително възможност да се запознае с договора за потребителски кредит и приложението към него, в които били посочени дължимите от ищеца на Кредисимо суми - заявеният размер на главницата, размерът на възнаградителната лихва при заявения период на погасяване, а именно 18 месечни вноски и общ размер на всички плащания. Договорът за потребителски кредит и приложението към него съдържали действителните уговорки между страните; ясно изразени и формулирани, съгласно законовите изисквания. Видно от представените по делото договор за потребителски кредит и СЕФ, предоставени на ищеца предавателно, размерът на потребителския кредит 2000 лв. /главница/, при лихвен процент по кредита в размер на 26 % и ГПР в размер на 29,33 %. Съгласно тях общият размер на кредита (главница, лихви и разходи по кредита) бил в размер на 2446,72 лв. при спазване на договореното изплащане от 18 месеца, който размер не бил прекомерен, не противоречал на закона и на добрите нрави. С цел яснота, при предсрочно погасяване, което ищецът можел да направи по всяко време, щяла да се дължи сумата само за използвания период, както ясно било написано и в договора за потребителски кредит и приложения към него. Ето защо считат, че

дружеството не било подвело ищеца, информацията не била заблуждаваща, напротив - тя била фактически точна, като ищецът вземал самостоятелно и информирано решение за сключването на договора за потребителски кредит.

След получаване на преддоговорната информация и запознаване с всички условия във връзка с кредита ищецът въвел самостоятелно на указаното за това място в сайта команда „Декларирам, че съм получил СЕФ на посочения от мен e-mail, проверил съм въведените данни и приемам ОУ и Договора.". С това свое действие ищецът заявил съгласието си да бъде обвързан от процесния договор за потребителски кредит, СЕФ и ОУ. Съгласно раздел III „Кандидатстване за кредит. Обезпечение", т. 11 от ОУ на „Кредисимо" ЕАД с извършване на гореописаните действия заявлението се считало за подадено, а ОУ на „Кредисимо" ЕАД и договорът за потребителски кредит - приети и подписани от него. В резултат на това между „Кредисимо" ЕАД, от една страна, и ищеца, в качеството му на кредитополучател - от друга, бил сключен договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 г. във формата на електронен документ. По смисъла на чл. 2, ал.1 от договора, неразделна част от него представлявали Приложение № 1 „Условия на кредита", СЕФ и ОУ.

Сключеният от ищеца договор за предоставяне на поръчителство бил съвсем отделен договор, сключен от него с дружеството „Ай Тръст" ЕООД и при параметри, уговорени от ищеца и дружеството „Ай Тръст" ЕООД. По силата на този договор срещу парична престация дружеството „Ай Тръст" ЕООД се съгласило да сключи договор с „Кредисимо" ЕАД и да станело солидарен длъжник заедно с ищеца за изпълнението на всички негови задължения спрямо „Кредисимо" ЕАД, както и за всички последици от евентуално негово неизпълнение. Ищецът сам сключил договора с „Ай Тръст" ЕООД като от страна на дружеството сключването на договор за предоставяне на поръчителство не било поставяно като условие за сключване на договор за кредит.

Кредитополучателят - ищец направил 3 погасителни вноски по договора за потребителски кредит. Непогасените задължения към 24.10.2022г. били в размер на 285,31 лева главница за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022г., 106,83 лева договорна лихва за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022 г. и 5,84 лева обезщетение за забава (наказателна лихва за забава) в размер на законната лихва за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022г. Обезщетението за забава се дължало на основание чл. 2, раздел X „Забава. Предсрочна изискуемост" от ОУ към Договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година. Дори да се приемело, че процесният договор за кредит бил недействителен, което оспорват, на основание чл. 23 ЗПК ищецът дължи чистата стойност на кредита, а именно: сумата от 2000 лева. С оглед горното в срока за отговор на исковата молба и на основание чл. 211

ГПК предявяват насрещен иск срещу ищеца В. С. Р. за дължимите от същата суми по договора за потребителски кредит. Предявяваме частични претенции по отношение на падежиралите към датата на отговора месечни вноски по договора за потребителски кредит, като претендират единствено падежиралата главница в размер на 285,31 лева за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022г. В условия на евентуалност, в случай, че се приеме, че процесният договор за кредит бил недействителен, на основание чл. 23 ЗПК, ищцата щяла да дължи връщане на чистата стойност на кредита - 2000 лева, от която претендират частично сумата от 1268 лева.

Молят съда да оставите без уважение предявения от ищцата иск за прогласяване на нищожността на договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година. Моля да бъде оставен без уважение и предявения в условията на евентуалност иск за прогласяване на нищожност на чл. 4, ал. 1 от договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година. Молят съда да осъди В. С. Р. да заплати на „Кредисимо“ ЕАД сумата от 285,31 лева, представляваща падежирала главница по договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението. В условията на евентуалност и в случай, че главният иск на ищеца срещу „Кредисимо“ ЕАД бъде уважен, молят съда да осъди В. С. Р. да заплати на „Кредисимо“ ЕАД сумата от 1268 лева, представляваща чистата стойност на кредита (главница) на основание чл. 23 ЗПК, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението. Претендират разноски.

С отговора на исковата молба е предявен насрещен иск от първоначалния ответник „Кредисимо“ ЕАД против ищцата. В насрещната искова молба се посочва, че на 17.03.2022 г. В. С. Р. кандидатствала онлайн за отпускане на потребителски кредит. Процедурата започнала с попълване на заявление за отпускане на кредит от разстояние на интернет страницата на дружеството www.credissimo.bg. В зададените полета в заявлението ответницата попълнила личните си данни – три имена, единен граждански номер, номер на документ за самоличност, постоянен и настоящ адрес, електронен адрес за получаване на документи и кореспонденция, мобилен телефон, допълнително лице за контакт и др. При подаване на заявлението лицето посочило и желанния размер на кредита, срока на договора за кредит, наименованието на кредитния продукт, при условията на които желало да ползва кредита и желанния начин за усвояване на сумата, както и съгласието си да сключи незадължителна застраховка, премията по която се финансирала от „Кредисимо“ ЕАД. На посочения електронен адрес от ответницата в заявлението, а именно [***](#), при сключването на договора за кредит

били изпратени автоматично договор за кредит № 2537583/17.03.2022 г., ведно с Приложение 1 към него, приложимите Общи условия /"ОУ"/ и Стандартен европейски формуляр („СЕФ"). Освен това на сайта на дружеството гореизброените документи били налични и преди сключване на договора между клиента и Кредисимо, съдържащи цялата необходима преддоговорна информация за желания кредит, предоставени в ясен и четим вид, на български език и при съблюдаване на приложимите нормативни изисквания. На ответника бил предоставен достъп до проект на договора за кредит и приложението към него, в които били посочени дължимите от него на Кредисимо суми - заявеният размер на главницата и размерът на възнаградителната лихва при заявения период на погасяване.

След запознаване с всички условия във връзка с кредита, В. С. Р. въвела самостоятелно на указаното за това място в сайта команда „Декларирам, че съм получил СЕФ на посочения от мен e-mail и приемам ОУ и Договора.". С това свое действие ответникът заявил съгласието си да бъде обвързан от процесния договор за кредит, СЕФ и ОУ. Съгласно Раздел III „Процедура по кандидатстване за кредит. Обезпечение", т. 11 от ОУ с извършване на гореописаните действия заявлението се считало за подадено от кредитополучателя, а ОУ и договорът за кредит - приети и подписани от същия. В резултат, между Кредисимо, в качеството на кредитор, от една страна, и В. С. Р., в качеството ѝ на кредитополучател - от друга, на 17.03.2022 г. се сключил във формата на електронен документ договор за кредит № 2537583 с краен срок на погасяване на предоставената заемна сума - 20.09.2023 г. По смисъла на чл. 2, ал. 1 от договора, неразделна част от него представлявали Приложение № 1 „Условия на кредита", съдържащо погасителен план, СЕФ и ОУ. Сключването на договора във формата на електронен документ било обвързано изцяло с изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, Закона за електронния документ и електронния подпис, Закона за потребителския кредит и всички други относими норми на действащото законодателство.

Въз основа на сключения договор дружеството изпълнило своето задължение и предоставило на В. С. Р. заем в размер на 2000 лв., при лихвен процент по кредита в размер (ГЛП) на 26 % и годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 29,33 %. Съгласно приложения към исковата молба договор за потребителски кредит ответницата се задължила да върне сумата по кредита на 18 месечни вноски. Заемната сума лицето усвоило на 17.03.2022г., което обстоятелство било признато в исковата молба по гр. дело № 328/2022 г. по описа на Районен съд Дряново.

Ответникът по насрещния иск заплатил изцяло (три) погасителна вноска и

частично 4-та (четвърта), по процесния договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година. Към датата на настоящия отговор били падежирали 5-та и 6-та вноска съобразно погасителния план, посочен в Приложение №1 към договора за потребителски кредит. Непогасените задължения към 24.10.2022г. били в размер на 285,31 лева главница за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022г., 106,83 лева договорна лихва за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022 г. и 5,84 лева обезщетение за забава (наказателна лихва за забава) в размер на законната лихва за периода от 01.08.2022 г. до 24.10.2022 г. Обезщетението за забава се дължало на основание чл. 2, раздел X „Забава. Предсрочна изискуемост" от ОУ към договора. Дори да се приемело, че процесният договор за кредит бил недействителен, което ищецът твърдял в исковата си молба по делото, а „Кредисимо" ЕАД оспорвали по подробно развити в отговора на исковата молба аргументи, на основание чл. 23 ЗПК, ищецът щял да дължи чистата стойност на кредита, а именно сумата от 2000 лв.

С оглед горното на основание чл. 211 ГПК предявяват насрещен иск срещу ищеца В. С. Р. за дължимите суми по договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година. Предявяват частични претенции по отношение на задълженията по договор за потребителски кредит № 2537583 /17.03.2022 година, като претендират единствено предоставената по кредита главница. В условията на евентуалност и в случай, че главният иск на ищеца срещу „Кредисимо" ЕАД бъде уважен, предявяват претенция за осъждането на ищеца за част от чистата стойност на кредита (главница) в размер от 1268 лева на основание чл. 23 ЗПК.

Молят съда да постанови решение, с което да осъди В. С. Р. да заплати на „Кредисимо" ЕАД сумата от 285,31 лева, представляваща падежирала главница по договор за потребителски кредит № 2537583/17.03.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението. В условията на евентуалност и в случай, че главните искове на ищеца срещу „Кредисимо" ЕАД бъдат уважени молят съда да осъди В. С. Р. да заплати на „Кредисимо" ЕАД сумата от 1268 лева, представляваща част от чистата стойност на кредита (главница), на основание чл. 23 ЗПК, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението. Претендират разноски.

В дадения от съда срок е депозиран отговор от първоначалната ищца - ответница по предявения насрещен иск от „Кредисимо" ЕАД, в който се посочва, че исковата молба е редовна и допустима. Прави изрично искане за прихващане на сумата, заплатена от страна на ищцата, като лихва и възнаграждение за гарант по договор за потребителски кредит с търсимата от ответната страна главница. Моли

съда да отхвърли исковите претенции, като присъди разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Не се спори между страните и от събраните по делото доказателства се установява, че на 17.03.2022г. между ищцата В. Р. и първия ответник „Кредисимо“ ЕАД бил сключен договор за потребителски кредит № 2537583, по силата на който дружеството предоставило на ищцата сумата 2000 лв. срещу насрещното задължение на ищцата – заемател да върне сумата от общо 2446,72 лв. на 18 месечни вноски. От съдържащият се в Приложение № 1 към договора погасителен план се установява, че падежът на първата погасителна вноска е на 20.04.2022 г., а на последната – 20.09.2023г. В приложението към договора е уговорен годишен лихвен процент от 26 % и годишен процент на разходите 29,33 %.

В клаузата на чл. 4.1 от договора за потребителски кредит е уговорено, че в случай, че кредитополучателят е посочил в заявлението, че ще предостави обезпечение на кредита, същият следва, в зависимост от посочения в заявлението вид на обезпечението да предостави на ответното дружество банкова гаранция съгласно общите условия в срок до 10 дни от подаване на заявлението или да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено юридическо лице (поръчител) в срок до 48 часа от подаване на заявлението. Срокът за одобряване на заявлението на кредитополучателя в хипотезата на предходното изречение бил определен на 24 часа от предоставяне на обезпечението, като към отношенията между страните се прилагали съответните разпоредби на общите условия относно обезпечението.

Във връзка с горната разпоредба в договора на същата дата – 17.03.2022г. ищцата сключила договор за предоставяне на поръчителство с втория ответник „Ай Тръст“ ЕООД, по силата на който поръчителят се задължава да сключи договор за поръчителство, по силата на който и съгласно условията на договора за потребителски кредит поръчителят ще отговаря пред „Кредисимо“ ЕАД за изпълнението на всички задължения на потребителя, произтичащи от договора за потребителски кредит и/ или възникнали в резултат на неизпълнение на потребителя по договора за потребителски кредит : задължение за връщане на сумата по предоставения потребителски кредит в размер на 2000 лв., задължение за плащане на определената в договора за потребителски кредит възнаградителна лихва, задължение за плащане на всички дължими от потребителя разноски във връзка със сключването и изпълнението на договора за потребителски кредит, задължение за плащане на определената в договора за потребителски кредит лихва за забава в случай на забава на плащането на което и да е изискуемо парично задължение на потребителя по договора за потребителски кредит или задължение

за плащане на друго предвидено в договора за потребителски кредит обезщетение за изпълнение, задължение за плащане на всички разноси на „Кредисимо“ ЕАД, направени за извънсъдебното или съдебното събиране на вземанията по договора за потребителски кредит, включително, но не само : разноси за поставяне на потребителя в забава, покани за доброволно изпълнение, посещения на място, съдебни разноси и адвокатски хонорари. За поемане на тези задължения потребителят съгласно Приложение № 1 към договор за предоставяне на поръчителство дължи възнаграждение на поръчителя в размер на 1574,23 лв., платимо разсрочено на вноски, всяка от които в намаляващ размер от 114,32 лв. до 0 лв. Вноските били дължими за периода от 20.04.2022г. до 20.09.2023г.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от договора за поръчителство „Кредисимо“ ЕАД било овластено да приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждение по договора.

За да бъдат уважени предявените иски в тежест на ищцата е да докаже пълно и главно обстоятелствата, от които произтича, че договорът е недействителен на заявените от нея правни основания.

Сключеният между ищцата и „Кредисимо“ ЕАД договор е потребителски и по своята правна същност представлява формален (изискуемата форма за действителност е писмена – аргумент от чл. 10, ал. 1 ЗПК); реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – аргумент от чл. 9, ал. 1 ЗПК; едностранен или двустранен в зависимост от обстоятелството, дали сключването на договора предпоставя предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемотателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер. Ищцата има качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 2 от ЗПК, а именно – физическо лице, което при сключване на договора за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Като потребител ищцата разполага със защита по глава шеста от ЗЗП, за която съдът следи служебно.

По отношение на действителността на договорите за потребителски кредити, приложими са специалните и разпоредби на чл. 22 ЗПК. Процесният договор за кредит съдържа изискуемите от закона реквизити. Ищцата е информирана за правото ☐ да получи от кредитодателя информация за извършените предстоящи плащания, както и за оставащите дължимите суми при предсрочно погасяване на главницата, за правото ѝ да се откаже от договора и срока, в който може да бъде упражнено. Договорът за потребителски кредит

следва да съдържа лихвеният процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички лихвени проценти. В настоящия случай това е сторено, доколкото в случая е посочен общо годишен лихвен процент и срок на договора.

В договора за потребителски кредит е посочен ГПР 29,33 %, като формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, тъй като този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Тази стойност обаче не включва възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство с втория ответник, което следва да се включи в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Възнаграждението в полза на поръчителя е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. От служебно извършена справка в Търговския регистър се установява, че “Кредисимо“ ЕАД е едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД, като двете дружества са с вписан един и същ адрес на управление. Съгласно цитирания по-горе чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство “Кредисимо“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя възнаграждението по договора. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на поръчителя е известен на заемотателя, което се потвърждава и от представените погасителни планове към двата договора, в които погасителните вноски и вноските по възнаграждението по договора за поръчителство са дължими на едни и същи дати. При отчитането на възнаграждението за предоставяне на поръчителство като несъмнен разход по кредита действителният ГПР би бил значително завишен от посочения в договора.

Поради което съдът приема, че договорът за поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което е в противоречие с предвиденото в чл. 16 от ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции. Въпреки че всеки един от представените договори - за кредит и за поръчителство, формално представлява самостоятелен договор, същите следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение чрез сключване на договор за поръчителство на кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице – поръчител. Сключването на процесния договор за поръчителство в същия ден, в който е сключен самият договорът за кредит, независимо, че в чл. 4.1 е предвиден срок за представяне на обезпечението до 48

часа, считано от подписване на заявлението. Както и изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на поръчителство заедно с основното задължение по кредита на самия кредитодател „Кредисимо“ ЕАД, който е упълномощен да приеме плащането.

Въз основа на изложеното съдът счита, че съдържанието на договора за кредит не кореспондират на изискуемото съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 10 от ГПК относно годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени размера на поетите задължения. Затова и неяснотите в това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето съобразно разпоредбата на чл. 22 ЗПК. Предвид изложеното, следва да се приеме, че процесният договор за кредит от 17.03.2022г. заобикаля закона, поради което е изцяло недействителен. При изложените съображения предявеният от ищцата против „Кредисимо“ ЕАД иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за прогласяване на договора за паричен заем за нищожен като противоречащ на закона се явява основателен и следва да бъде уважен.

С оглед уважаването на главния иск по отношение на първия ответник, съдът намира, че не се е сбъднало процесуалното условие за разглеждане на иска, предявен в условията на евентуалност, поради което не дължи произнасяне по него.

По отношение предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД срещу втория ответник „Ай Тръст“ ЕООД. Видно от посоченото по-горе договорът, сключен между ищцата и „Кредисимо“ ЕАД, и договорът, сключен между нея и „Ай Тръст“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си, поради което поради естеството на отношенията последиците от недействителността на договора за потребителски кредит неминуемо рефлектират и по отношение на договора за предоставяне на поръчителство. По отношение на договора за поръчителство са изцяло валидни мотивите на съда по отношение определянето на ГПР на договора за кредит, които няма да се преповтарят. Наличието на нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК по отношение на съществен елемент на договора за кредит неизбежно води до недействителност на цялото договорноправоотношение поради противоречие със закона. При изложените съображения предявеният от ищцата против „Ай Тръст“ ЕООД иск с правно

основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за прогласяване на договора за поръчителство от 17.03.2022г. за нищожен като противоречащ на закона се явява основателен и следва да бъде уважен.

По отношение главния насрещен иск. Доколкото по делото се установи, че договорът за потребителски кредит от 17.03.2022г., сключен между „Кредисимо“ ЕАД и В. С. Р. е недействителен на посочените по-горе основания, то ищецът по насрещния иск не доказва една от предпоставките за уважаването му, а именно наличието на валиден договор за кредит. Следователно предявения като насрещен главен иск на „Кредисимо“ ЕАД за претендираните суми за просрочена главница и законна лихва за забава се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

При този изход на делото по предявения като главен насрещен иск следва да се разгледа насрещната претенция, заявена в условията на евентуалност в случай, че първоначалните искове бъдат уважени да бъде осъдена ответницата В. С. Р. да заплати на „Кредисимо“ ЕАД сумата 1268 лв., представляваща част от чистата стойност на кредита (главница) на основание чл. 23 ГПК, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението.

За установяване на валидно правоотношение между страните с типичното за заема съдържание, следва да бъде доказан правопораждащия го факт – сключен договор. По делото не се спори, че на 17.03.2022г. между страните е подписан договор за предоставяне на кредит, който е валидно сключен от разстояние при условията на ЗПФУР. По делото не е спорно и от представеното преводно нареждане за кредитен превод от 17.03.2022г. се установява, че сумата от 2000 лв. – главница по договора е била преведена по банковата сметка на ответницата по насрещния иск в „Банка ДСК“ ЕАД. За кредитополучателя е възникнало насрещно задължение за връщане на предоставената му парична сума. При изложените по-горе мотиви относно предявения първоначален иск по чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД договорът за кредит не отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, поради което се явява недействителен съгласно чл. 22 от ЗПК и потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не и лихви и други разходи по кредита съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК. Поради което ответницата по насрещния иск следва да бъде осъдена да заплати сумата 1268 лв.- неплатена главница по договора за кредит между страните.

С отговора на насрещната искова молба от 08.12.2022г. процесуалният представител на ответницата адв. М. от АК – Пловдив е направил възражение за прихващане на дължимата сума за главницата с платеното като лихва и възнаграждение за гарант по договор за потребителски кредит от 17.03.2022г. с

търсимата от ответната страна главница. По делото не се спори и от отговора на исковата молба на „Кредисимо“ ЕАД се установява, че ответницата е направила три вноски по договора за кредит. Съгласно погасителния план с тези вноски е погасила съответно 85,36 лв., 87,74 лв. и 90,14 лв. или общо 263,24 лв. за главница и 43,34 лв., 41,49 лв. и 39,59 лв. или общо 124,42 лв. за лихва. По договора за поръчителство ответницата е заплатила на „Кредисимо“ ЕАД за три вноски сумата 114,32 лв., 113,79 лв. и 113,29 лв. или общо 341,40 лв. Сборът на всички платени суми от ответницата на ищеца по насрещния иск „Кредисимо“ ЕАД възлиза на 729,06 лв., които ако се приспадат от заемната сума от 2000 лв. се получава 1270,94 лв. Претендираната главница възлиза на по-малка сума, а именно 1268 лв., поради което следва да се приеме, че при предявяване на евентуалния насрещен иск ищецът е направил прихващане с платеното по договора от ответницата. Поради което намира направеното възражение за прихващане в отговора на насрещната искова молба за неоснователно.

По разноските. При този изход на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищцата следва да бъдат присъдени разноски съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК за заплатена държавна такса за първоначално предявените искове. Всеки от ответниците следва да бъде осъден да ☐ заплати разноски за държавна такса по делото, от които „Кредисимо“ ЕАД в размер на 98 лв., а „Ай Тръст“ ЕООД – 63 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответницата по уважения насрещен иск дължи заплащане на разноски на „Кредисимо“ ЕАД в размер на 50,72 лв. за платена държавна такса и в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи размера на юрисконсултското възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 150 лв., като съобрази цената на иска, фактическата и правна помощ на делото и обстоятелството, че по делото са проведени две съдебни заседания, в които не са се явили представители на страните. По компенсация ответницата следва да заплати на „Кредисимо“ ЕАД разноски в размер на 102,72 лв.

В производството по делото ищцата е била представлявана на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 Закона за адвокатурата. Поради което в полза на упълномощения адвокат следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 545 лв. за предявения иск против „Кредисимо“ ЕАД и в размер на 458 лв. против „Ай Тръст“ ЕАД съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действаща към датата на постановяване на настоящото решение. На упълномощения адвокат на ищцата следва да се присъди възнаграждение за процесуално представителство по отхвърления главен насрещен иск в минимален размер съобразно посочената

разпоредба, а именно 400 лв. Съдът определи всяко от възнагражденията в минимален размер съобразно действащата разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което не са налице предпоставки за намаляването му във връзка с възраженията на ответниците. Поради което всеки от ответниците следва да бъде осъден да заплати на адв. М. адвокатско възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ на ищцата, от които „Кредисимо“ ЕАД в общ размер на 945 лв., а „Ай Тръст“ ЕООД – 458 лв.

В насрещната искова молба „Кредисимо“ ЕАД са посочили банкова сметка, която на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 от ГПК следва да се включи в диспозитИ. на решението.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл. 26, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД, във вр. с чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договор за потребителски кредит № 2537583/ 17.03.2022г., сключен между В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** и „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК 175330437, със седалище и адрес на управление гр. *** (***), ***, ***, представлявано от С.Р.Я..

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл. 26, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД, във вр. с чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договор за предоставяне на поръчителство от 17.03.2022г., сключен между В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** и „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД, ЕИК 203508899, със седалище и адрес на управление гр. ***, ***, ***, представлявано от управителя И. М. Ш..

ОТХВЪРЛЯ предявения насрещен иск от „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК 175330437, със седалище и адрес на управление гр. *** (***), ***, ***, представлявано от С.Р.Я. против В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** за заплащане на сумата 285,31 лв. – падежирала главница по договор за потребителски кредит № 2537583/ 17.03.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция (01.11.2022г.) до окончателното изплащане на сумата, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** ДА ЗАПЛАТИ на „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК 175330437, със седалище и адрес на управление гр. *** (***), ***, ***,

представлявано от С.Р.Я. СУМАТА 1268 (хиляда двеста шестдесет и осем) лв. - главница, представляваща част от чистата стойност на кредита на основание чл. 23 ЗПК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата претенция (01.11.2022г.) до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА АЙ ТРЪСТ“ ЕООД, ЕИК 203508899, със седалище и адрес на управление гр. ***, ***, ***, представлявано от управителя И. М. Ш. ДА ЗАПЛАТИ на В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** СУМАТА 63 (шестдесет и три) лв. – разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД, ЕИК 203508899, със седалище и адрес на управление гр. ***, ***, ***, представлявано от управителя И. М. Ш. ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. В. М. от АК – Пловдив, с адрес на кантората гр. *** СУМАТА 458 (четиристотин петдесет и осем) лв. – възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 2, т. 2 ЗА.

ОСЪЖДА „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК 175330437, със седалище и адрес на управление гр. *** (***), ***, ***, представлявано от С.Р.Я. ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. В. М. от АК – Пловдив, с адрес на кантората гр. *** СУМАТА 945 (деветстотин четиридесет и пет) лв. – възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 2, т. 2 ЗА.

ОСЪЖДА В. С. Р., ЕГН *****, гр. *** ДА ЗАПЛАТИ на „КРЕДИСИМО“ ЕАД, ЕИК 175330437, със седалище и адрес на управление гр. *** (***), ***, ***, представлявано от С.Р.Я. СУМАТА 102,72 лв. (сто и два лева и седемдесет и две стотинки) – разноски по компенсация.

Присъдените суми могат да бъдат заплатени по банкова сметка на „Кредисимо“ ЕАД IBAN BG86 STSA 9300 0021 8677 74.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____